

Sen

Daniel se s trhnutím probudil. Seděl na své posteli s nebesy, z otevřeného okna mu do ložnice kromě příjemných slunečních paprsků a mírného větríku, který pohupoval záclonami, doléhal také zpěv ptáků. Co nejrychleji k němu stočil pozornost a snažil se uhodnout, kdo mu to cvrliká za oknem, tak jako každé ráno. Kos? Možná červenka? Netušil, o ptácích nic nevěděl. Ale rozhodně lepší, než myslet na ten sen.

Ptáky už hádal jen ze zvyku, ale toho rána si Daniel uvědomil, proč s tím začal. Sen ho trápil už téměř dvacet tři let. Ze začátku to bylo každý den, nemohl kvůli němu spát, ale teď se ukázal po více než jedenácti měsících. Sen byl vždy stejný - neurčité záblesky strachu, bolesti a utrpení. Ale pokaždé to bylo o něco lehčí. Danielovy vzpomínky se mlžily, tváře v paměti rozpíjely a bolest se rozutekla do temných zákoutí mysli, kam jen málokdy zavítal. Všechno bylo v pořádku. Všechno špatné působilo už jen jako mlhavý sen. Aby také ne, už to bylo téměř dvacet tři let od konce války, ukončení zvěrstev nacistů a osvobození přeživších z koncentračních táborů včetně Daniela.

Daniel konečně vylezl z postele a uvědomil si, že kromě nepříjemných myšlenek z noci je úplně nádherné ráno. Oblékl si tmavé kalhoty a novou modrou košili a sešel do přízemí, kde si udělal pravou anglickou snídani. Na židovská pravidla poslední dobou moc nedbal. Při jídle mu trocha fazolí spadla na košili a vytvořila skvrnu ne nepodobnou skvrně od krve. Málem mu to připomnělo - „ne, byl to jenom sen,“ řekl Daniel sám sobě a v klidu dojedl snídani. Poté si převlékl košili, tentokrát zvolil hnědou, vzal si peníze a vyrazil na procházku.

Během krátké cesty do parku stihl potkat a pozdravit hned čtyři sousedy - postarší paní Jacksonovou na vycházce se psem, svého vrstevníka Petera Thomase u stánku s novinami a mladý pár zasněně hledící do sebe. Jejich jména neznal, ale dívka mu někoho připomínala, jen nemohl přijít na to, koho. Pokračoval do středu parku a cestou přemýšlel, jestli by se měl koupit nové auto, popřípadě jaké. Nakonec se rozhodl, že páté auto by byl zbytečný přepych, vždyť sotva jezdí jedním.

Místo toho se rozhodl, že část svých peněz věnuje na charitu. Financí měl totiž stále víc než dost, před několika lety vyhrál loterii a už do konce života nebude muset pracovat. Tou dobou se také přestal tolik zabývat zlými sny. Zlé sny byly minulost. Sedl si na lavičku naproti fontáně a přemýšlel o budoucnosti. Ne o minulosti, ne o zlých snech. O budoucnosti. O tom, co ještě chce a může v životě dokázat.

Mohl by se naučit horolezectví a zdolat Mount Everest. Vždy se chtěl podívat na celý svět pořádně z výšky. Nebo objet celý svět jako Willy Fog. Letět letadlem. Prozkoumat tropické pralesy. Možná dokonce zplodit potomky? Jenže s kým? Kdo ví, stát se může cokoliv. Tohle jsou hezké sny.

Rozhodl se zajít si ještě na kávu, aby zahnal únavu. Byl opravdu krásný den a on se konečně cítil šťastný a plný nadějí do budoucna, tudíž ho nechtěl prospat. Chtěl vyzkoušet novou kavárnu na rohu své ulice, ve které zatím nebyl. Přicházel k ní a pohvizdoval si novou písničku, kterou den před tím slyšel v rádiu. Jmenovala se Hey Jude, ale nepřinášela mu žádné chmurné vzpomínky na dávné události, vždyť to jsou jen zlé sny. Otevřel dveře kavárny a směrem od pultu se okamžitě ozval známý hlas. Hlas známý z mlhy. „Vítej, Danieli.“

Danielovi ztuhla krev v žilách. Promnul si oči a znovu se podíval. Opravdu tam stála a byla ještě krásnější než kdy dřív. Měla stejné květované šaty, které měla, když ji viděl poprvé. Eva. Jediná žena, kterou kdy miloval. Myslel, že už ji nikdy neuvidí, ale zde před ním stála z masa a kostí. Nemohl být šťastnější. Nikdy nebyl. Objímal ji a dlouze líbal její krvavé rudé rty. Počkat. Krev. Ne, byl to jen sen. Vzpomínky. Německý důstojník natahující ruku se zbraní. Byl to jen sen. Výstřel. JEN SEN. Krev na Eviných zádech, skelné oči hledící do dále, poslední výdech, bezvládné tělo. To nemohl být sen. Něco bylo strašně špatně. Daniel se s trhnutím probudil. Seděl na tvrdé posteli bez prostěradla nebo peřin, mezerami ve zdech a stropě se proháněl ledový vítr. Ze stropu na něj kapalo. Zvenčí slyšel nějaké německé výkřiky, ze kterých nerozuměl ani slovo. Byl to jenom sen.

Pavel Peroutka

Pedagog: Mgr. Dagmar Dvořáková